

FESTA MAJOR

DE

CABRERA DE MAR

Dissabte 20 de gener

A les 19'30 < Concert > 23'00 < Ball >

Orquestra Galana

Diumenge 21 de gener a les 12'30

A LA PLAÇA NOVA

SARDANES

PER LA COBLA JUVENÍVOLA DE SABADELL

PROGRAMA

35X77-60	Records de cada instant	Enrich Ortí
39X88-67	Com si fos ahir	Jordi Paulí
39X75-58	Entre dos mil-lenis	Jordi Beumala
33X83-66	El xiquet d'Aiguablava	Ricard Viladesau
35X73-57	Jovent Dansaire	Josep Auferil
31X73-58	Maria Marcè	Josep M ^a Boix

Ca l'Esquerraman

Masia construïda entre els anys 1525 a 1550

Aquí és on viu la Sra. Isabel que tots coneixeu, Jo no hi havia estat mai, però un dia que vaig sortir a caminar amb en Joan Flamerich, al passar per davant de la Masia li vaig preguntar la coneixes? –i tant que sí es molt popular aquí a Cabrera.

Seguin pel camí vàrem arribar a l'entrada per tocar el timbre, va sortir la Sra. Isabel que molt amablement ens va fer passar fins el menjador i després de parlar una bona estona ens va ensenyar la casa des de baix fins les golfes. Durant la visita ens explicava coses del seu passat viscudes en aquella Masia.

A mi amb va semblar que era una persona polifacètica I li vaig preguntar si recordava alguna anècdota del seu passat per poder-ho publicar en el nostre butlletí. L'endemà quan vaig tornar amb va donar el següent escrit.

LES PEDRES PARLEN ?

Era una nit d'estiu, estava prenent la fresca al pati de casa, mirava el poble des del mar fins la muntanya, i em recordava de quaranta anys enrera, que es contaven sols tres dotzenes de llums, i ara està tot il·luminat.

Al meu cap com si estes a dins un núvol, em semblava que les estrelles i les llumetes ballessin una bonica dansa, jo em recreava amb tot allò que imaginava.

De sobte vaig sentir un xiuxiueig, que anava acostant-se, no vaig tenir por ni basarda. Al contrari, volia descobrir que era el que passava.

Eren unes veus que entre elles parlaven. Jo vaig posar-hi molta atenció, per no perdre fil ni ratlla. Les veus es deien l'una a l'altre:

“Tu i jo som pedres mil·lenàries. Quan ens varen treure de la muntanya, per fer aquesta casa, fa més de tres-cents anys, vàrem estar de sort que ens possessin a la façana; ens toca el sol i la pluja i tenim bona miranda. No com aquella pobre, que varen portar de terres llunyanes i la varen posar al mig de l'entrada, perquè havia sentit dir al que va fer aquesta masia, que era un indià o bandoler ....tant si val, tots són de la mateixa mena, que aquella pedra li recordava la seva terra i gestes.

Ara que parlem de records, et ve a la memòria quan es feia la batuda? , quina pols i quina gatzara, també el temps de la verema, quan treien les bótes per l'entrada per fer l'estopada, quina remor!, semblava que es trenquessin les entranyes, i en Tomeu el que tocava el flabiol, sabia com havia de fer tirar el carro, el matxo de l'orella blanca, i la burra que li deien mansa.

De la Sra. Tulita te'n recordes? , aquella si que era malcarada, i quan va dir a la masovera:—Mati'm dos conills, una gallina grassa i posi'm quatre dotzenes d'ous que diumenge be la família i els vull fer una bona pitança.

—Ah! ...li respongué la masovera, d'ous no sé si en tindrè tants.

—M'és igual, posi'm els que tingui encara que no en quedi cap a casa, i mentrestant prepari'm la mansa que vaig a la plaça a comprar el que em falta.

Li varen acostar la burra a la burrera perquè pugués muntar-la però la mansa li va etzibar una guitza que la Sra. Tulita se'n va anar de cul enlaire.

Mare de Déu quines corredisses!. Uns li volien fer fregues, els altres assentar-la en un cubell d'aigua i la Senyora amb un bastó volia estufar a la burra mansa. “

Quan aquella conversa es feia més interessant va baixar una moto pel camí fent una remor de mil diables, trencant tot l'encís d'aquella vesprada.

FESTA MAJOR DE SANT VICENÇ

CABRERA DE MAR 2007